

Hồi 162

Chỉ khiếm đông phong

Mặt trời sắp lặn, Yến Phi và Mộ Dung Chiến ẩn mình trong khu rừng ở đông ngạn Dĩnh Thủy, hạ du bên kia sông là Biên Hoang Tập.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Mười ngày qua thay đổi thật nhiều, từ tường thành bị tổn hại nghiêm trọng còn thì nhà cửa đều được sửa chữa lại, huynh đệ bị bắt chắc phải làm việc quần quật như trâu”.

Yến Phi không ngừng quan sát, hoan hỉ nói: “Cổng thành Đông môn hư hại vẫn không bị nước ngập xô đổ, thật là kỳ lạ”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nước sông tràn đến uy lực khủng khiếp, may mà những bức tường phòng thủy Bàng Nghĩa xây dựng rất có tác dụng chặn đứng đỉnh lũ. Lúc ấy tình thế thật khẩn trương, địch nhân từ ba phía còn lại tấn công như điên cuồng vào phòng tuyến cuối cùng ở Dạ Oa Tử, bên ta phát ra hiệu lệnh cảnh báo nước sông ập đến, các huynh đệ trấn giữ chiến lũy bên sông mau lẹ triệt thoái, chỉ chậm một chút là bị lũ cuốn trôi. Tiếp đó lại đến dòng sông bị ngăn lại cạn hết nước, một vạn tinh binh của Mộ Dung Thùy từ bên kia tràn qua, khí thế không thể đương nổi, khi đó ta có cảm giác như chìm trong một cơn ác mộng, vĩnh viễn không thể tỉnh lại được”.

Yến Phi hầu như có thể tưởng tượng được tình hình khi đó, bất giác nhớ tới Kỷ Thiên Thiên. Hôm trước chàng mấy lần liên tiếp cùng Kỷ Thiên Thiên kiến lập liên hệ tâm linh, có vẻ như Kỷ Thiên Thiên đang báo cho chàng vẫn bình an, bất quá có thể Kỷ Thiên Thiên không muốn làm chàng phân thần nên mỗi lần chỉ truyền lại những tin tức đơn giản.

Theo cự ly gia tăng mối liên hệ tâm truyền tâm giữa hai người càng thêm khó khăn tốn sức, càng thêm mơ hồ.

Thanh âm Mộ Dung Chiến truyền vào tai chàng: “Bọn ta vốn định tử thủ đến người cuối cùng, Thiên Thiên lại hạ lệnh đột vây đào tẩu. Ài! Bọn ta bị Thiên Thiên lừa một phen, cho là đầu tiên do bọn ta sử hỏa ngư trận phá vây, sau đó đến lượt nàng dẫn những người còn lại thừa lúc rối loạn đào tẩu, đâu ngờ nàng chẳng những không đi mà còn chỉ huy quân cố thủ Dạ Oa Tử đến tận hôm sau mới đầu hàng. Bất quá không ai trách nàng mà càng thêm ngưỡng mộ, nếu không có nàng giữ chân địch nhân thì bọn ta

không cách nào thoát khỏi truy sát, nếu không bây giờ có một người trốn thoát đến Vu Nữ khâu nguyên cũng là may mắn lắm rồi”.

Yến Phi hình dung địch nhân khi đó đã dự định kế hoạch đuổi tận giết tuyệt, bố trí phục binh ở các cao điểm trọng yếu, phong tỏa lộ tuyến đào tẩu của bọn họ. Kỷ Thiên Thiên chính vì thấy trước chuyện đó nên mới dùng kỳ mưu cầm chân kẻ địch để huynh đệ đào thoát.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Ta vốn kiên quyết ở lại bên Thiên Thiên, lại bị nàng lấy cái chết bức bách mới không thể không tham gia đột vây. Sau khi bỏ đi rồi tâm tình tội tệ chưa từng thấy trong đời”.

Trời dần tối.

Một toán hơn mười kỵ binh Yên quốc từ đối ngạn phóng qua.

Hai bên bờ Dĩnh Thủy dựng lên hai vọng gác cao đến mười trượng giám thị tình hình xung quanh. Chỉ một cử chỉ bất cẩn sẽ bị địch nhân phát hiện.

Yến Phi lắng lắng nghe, Mộ Dung Chiến vì thấy lại quang cảnh Biên Hoang Tập mà lòng đầy cảm xúc cũng dễ hiểu.

Chàng không phải là không vì Kỷ Thiên Thiên mà lòng đau như xé, nhưng cũng đành biến buồn đau thành sức mạnh, làm tốt những chuyện có thể làm trước mắt.

Hai người đồng thời trong lòng mây động, cùng đưa mắt nhìn về phía đối ngạn.

Một đạo nhân ảnh từ khu rừng tùng thượng du vọt ra, nhảy xuống bờ sông, nấp trong bụi cây bên bờ nước.

Yến Phi không trông rõ mặt mũi đối phương, nhưng trực giác mách chàng đó là Cao Ngạn, nói: “Là tiểu tử Cao Ngạn”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Chẳng trách có cảm giác quen thuộc”.

Yến Phi nói: “Chúng ta qua gặp hẩn nhé?”.

Mộ Dung Chiến lấy hành động trả lời chàng, khom mình tiến lên trườn xuống nước không một tiếng động, Yến Phi mau lẹ theo sát phía sau.

Lát sau ba người đã tập trung bên đối ngạn.

Biết chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên vẫn còn trong tay Mộ Dung Thùy, đương nhiên Cao Ngạn rất thất vọng, nhưng tính hẩn vốn lạc quan, khi biết kế hoạch vĩ đại trước tiên giành lại Biên Hoang Tập, sau đó mới tính cách cứu chủ tỳ hai người, hẩn lại phấn chấn: “Ta tuy không tìm thấy liên quân bên ta, nhưng không phải là không có thu hoạch. Người biết ta tìm thấy ai không?”.

Mộ Dung Chiến vui mừng: “Có phải Cơ Biệt không?”.

Cao Ngạn rất kỳ quái: “Làm thế nào mà người đoán một cái là trúng ngay thế?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đêm đó đột vây ta thấy gã bị Tông Chính Lương bắn trúng một mũi tên, sau đấy ở Tập ngoại thất tán, từ đó không gặp lại gã nữa”.

Yến Phi lẩm nhẩm cái tên Tông Chính Lương, hạ quyết tâm không bỏ qua người này. Chính vào giây phút này, chàng hiểu mệnh vận mình đã kết hợp với Biên Hoang Tập, từ nay trở đi không thể sống nhàn tản như trước đây nữa mà phải giúp đỡ mọi người, cứu Kỷ Thiên Thiên trở về.

Muốn đánh bại Mộ Dung Thùy, chàng không thể dựa vào người nào khác ngoài vị bằng hữu thân thiết như huynh đệ Thác Bạt Khuê. Nếu trên đời này có một người có thể đánh bại Mộ Dung Thùy trên chiến trường thì chắc chắn người đó phải là Thác Bạt Khuê, người khác đều không thể làm được.

Chỉ cần có chiến hữu là Thác Bạt Khuê, chàng có thể thông qua Kỷ Thiên Thiên nắm chắc tình hình và chiến lược của Mộ Dung Thùy từ quy mô đến chi tiết, cuộc chiến này tất phải thắng.

Nhưng khi thực hành sách lược tất thắng này lại có một nút thắt không cởi được. Biên Hoang Tập đại biểu cho lợi ích các thế lực lớn bé Nam Bắc, làm thế nào có thể chấp nhận Thác Bạt Khuê vì cuộc đấu tranh xung đột với Mộ Dung Thùy thừa thế từ Biên Hoang Tập quật khởi, vươn ra khỏi Định Thủy.

Thác Bạt tộc quật khởi hưng thịnh có nghĩa là các tộc Hồ khác tàn lụi.

Theo cách nghĩ này, thời cơ liên thủ với Thác Bạt Khuê còn chưa chín muồi, bằng không Biên Hoang Tập sẽ hóa thành năm bè bảy mối.

Cao Ngạn nói: “Tông Chính Lương bắn Cơ Biệt một mũi tên thật độc địa, hơn mười thủ hạ trung thành cố chết mang gã thoát khỏi chiến trường ẩn nấp ở một khu rừng rậm cách hai mươi dặm về phía tây bắc. Thương thế lúc tốt lúc xấu, chắc hẳn phạm vào phủ tạng, khi ta tìm đến lão Cơ vẫn đang hôn mê trông không còn ra người nữa”.

Yến Phi nói: “Vào Tập lo việc xong chúng ta đi thăm gã, hoặc giả ta có biện pháp chữa vết thương cho gã”.

Cao Ngạn ngạc nhiên: “Người đã thành đại phu từ khi nào thế?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đừng coi thường tiểu Phi, hai nhân vật đáng sợ nhất hai miền Nam Bắc đều đã mang bản lĩnh chân thực đấu với hắn rồi, Tôn Ân giết hắn không nổi, Mộ Dung Thùy thi triển toàn thân công lực vẫn chỉ ở cục diện bình phân thu sắc với

hắn. Lợi hại nhất của tiểu Phi là linh cơ diệu toán, mọi chuyện tựa như biết trước, nếu không bọn ta không thể sống mà nói chuyện với người ở đây đâu”.

Yến Phi ngẫm hồ thẹn, nói: “Vào Tập đi thôi!”.

o0o

Ba người theo nhau chui ra khỏi miệng cống, trôi lên mặt nước.

Phế trạch yên lặng như tờ, mọi thứ vẫn y như cũ.

Ở một góc tường, Yến Phi tìm thấy ám ký Trác Cuồng Sinh lưu lại, hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”.

Mộ Dung Chiến quỳ xuống bên chàng, xem kỹ ám ký đáp: “Khoảng giữa giờ Dậu và giờ Tuất, Trác danh sĩ lưu ám ký nói rằng ông ta cứ đầu giờ Tuất sẽ tới đây coi tin tức, chúng ta kiên nhẫn chờ một chút được không?”.

Cao Ngạn ngồi xuống dựa vào tường, mắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ vỡ nát quan sát bầu trời đêm nói: “Các người muốn biết tình hình trong Tập, sao không hỏi đại hành gia là ta này?”.

Hai người bắt chước hắn ngồi xuống đất dựa vào tường.

Mộ Dung Chiến nói: “Bọn chúng đem huynh đệ bên ta giam ở đâu?”.

Cao Ngạn nói: “Chính là ở khu vực Tiểu Kiến Khang, do Hoàng Hà bang và Yến binh phụ trách phòng ngự vòng ngoài, Thiên Sư quân thì phụ trách trật tự bên trong. Ài! Ta xem chẳng cần người canh giữ thì bọn họ cũng không đào tẩu nổi”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Bọn chúng thi triển thủ đoạn gì mà lợi hại thế?”.

Cao Ngạn nói: “Làm thì cật lực, ăn thì không đủ dính trơn, huynh đệ ta mỗi khi về đến Tiểu Kiến Khang đều sức mỗi gân mòn, chẳng buồn nhắc chân động tay, hỏi còn đào tẩu thế nào?”.

Mộ Dung Chiến biến sắc nhìn Yến Phi.

Yến Phi đương nhiên biết rõ vì sao hắn lo lắng, nếu huynh đệ trong Tập mỗi một kiệt quệ thì tạo phản thế nào? Bèn hỏi: “Bắt đầu xây tường thành chưa?”.

Cao Ngạn nói: “Hiện tại vẫn đang còn thu dọn tàn cục, xây lại hoặc sửa chữa nhà cửa đường xá bị hỏng. Địch nhân hạ nghiêm lệnh trốn một người giết mười người, vì thế Bàng Nghĩa, tiểu Kha mấy người tuy biết có bí đạo nhưng không ai dám theo ta bỏ đi”.

Yến Phi nói với Mộ Dung Chiến: “Chỉ cần chúng ta làm bộ muốn tấn công, chắc chắn địch sẽ đưa các huynh đệ chạy về Tiểu Kiến Khang, khi đó bọn họ có thể tranh thủ cơ hội nghỉ ngơi”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đích xác là kế hay, nhưng ăn không no thì làm sao có sức chiến đấu?”.

Cao Ngạn nói: “Về mặt này thì không lo, Đông Hách Hiến của Khương bang nói ở Tiểu Kiến Khang bọn họ có một kho lương bí mật vẫn chưa bị địch phát hiện. Khi cần có thể bí mật moi ra ăn cho no bụng. Bất quá vì nhân số quá đông, ăn bốn năm bữa là hết sạch cả kho”.

Mộ Dung Chiến nói: “Sợ nhất là trong số họ có kẻ bị địch mua chuộc, nếu như để tin tức tiết lộ thì kế hoạch phản công coi như đi đời”.

Cao Ngạn cười: “Chuyện đó người có thể yên tâm, sau khi bị bắt Hoang nhân lại càng đoàn kết hơn. Ai nấy đều là lão giang hồ, đoán là sau khi xây xong tường thành đối phương sẽ giết sạch huynh đệ ta, vì vậy người người đều mong chờ tin tức tốt lành của chúng ta, hy vọng được trở lại với những ngày xưa thân ái”.

Lại nói tiếp: “Ảnh hưởng của Thiên Thiên đối với bọn họ càng sâu sắc hơn, trước khi rời khỏi Biên Hoang Tập, Thiên Thiên bảo chúng với bọn họ các vị sẽ mau chóng tổ chức phản công Biên Hoang Tập, lại nói rằng tiểu Phi không chết. Hiện tại lời nàng nhất nhất đều đúng cả”.

Yến Phi nói: “Bọn chúng đem tất cả giam giữ ở Tiểu Kiến Khang tuy dễ quản lý nhưng lại không thông minh, chỉ cần trong tay họ có vũ khí là có thể dễ dàng chiếm hữu Tiểu Kiến Khang”.

Mộ Dung Chiến nói: “Cũng không có cách nào tốt hơn, nhân số của địch so với tù nhân chỉ gấp đôi, nếu đem tù nhân chia ra giam cầm, một khi có chuyện làm sao đủ ứng phó với sức tấn công từ bên ngoài?”.

Cao Ngạn nói: “Bọn họ đến gây gộc một chiếc còn chẳng có, chỉ cần cung tiễn thủ trên các vọng lâu xung quanh Tiểu Kiến Khang cũng đủ sức tiêu diệt sạch”.

Yến Phi hỏi: “Người có biết địch nhân đem cung tên vũ khí đoạt được giấu ở đâu không?”.

Cao Ngạn thở dài: “Người quên cái ý này đi, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc chia nhau chiến lợi phẩm đem giấu ở nhiều nơi, đều là ở những nơi có tập trung quân đội, ví dụ như địch trạm ở Bắc môn hay tổng đà cũ của Hán bang ở Đông môn, chính vì sợ huynh đệ ta cướp vũ khí tạo phản”.

Mộ Dung Chiến và Yến Phi nghe vậy ngẩn ngơ nhìn nhau, bọn họ nghĩ đến, địch nhân còn nghĩ đến trước, đủ thấy chủ soái của chúng thật quả cao minh.

Nếu chỉ bằng hơn ba ngàn người không có nội ứng tấn công Biên Hoang Tập thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Yến Phi chợt nói: “Lão Trác đến!”.

Mộ Dung Chiến định thần nghe ngóng, quả nhiên nghe thấy tiếng gió động rất khẽ, liền kinh dị liếc nhìn Yến Phi, không thể không bội phục chàng.

Cao Ngạn chồm miệng phát ra một tràng tiếng chim hót.

Trác Cuồng Sinh lướt đến như quỷ mị, hoan hỉ: “Cứu được Thiên Thiên về rồi chứ?”.

Nhìn ba người vò đầu bứt tai, lão chán nản ngồi xuống thở dài: “Mộ Dung Thùy thắng rồi!”.

Đến khi Trác Cuồng Sinh nghe hết tình huống xảy ra, mục quang lấp lánh chăm chú nhìn Yến Phi, nói: “Tiểu Phi có thể đấu không phân cao thấp với Mộ Dung Thùy đã đủ văn hồi thể diện Biên Hoang Tập. Thiên Thiên đã nói đúng, trước tiên giành lại Biên Hoang Tập, sau đó cứu chủ tỳ Thiên Thiên từ mã trảo của Mộ Dung Thùy. Hừ! Hoang nhân há dễ khinh thường hay sao?”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Tình hình ra sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Phí Nhi Phiết vẫn dưỡng thương trong mật thất ở Thuyết Thư quán của ta, đã khởi sắc rất nhiều. Bàng Nghĩa và Phương tổng hiện đã thành lãnh tụ của đám huynh đệ bị bắt, mọi người biết Yến Phi đại nạn không chết, lập tức sĩ khí đại chấn, người nào người nấy hoa chân múa tay chỉ chờ đến ngày phản công”.

Cao Ngạn gương cười: “Mọi sự đều ổn, chỉ thiếu vũ khí”.

Yến Phi nói: “Vũ khí để bọn ta nghĩ biện pháp, người không phải lo. Cao Ngạn lưu lại đây thiết lập một lưới tình báo mạnh bao gồm cả các huynh đệ trong Tập, nắm thật vững toàn bộ bố trí và hành động địch. Ta đặc biệt cần biết rõ hành tung của Thiết Sĩ Tâm, chỉ cần giết chết người này là chúng ta đã thành công một nửa”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: “Chỉ có giết chết Thiết Sĩ Tâm mới hả bớt mối hận bị Mộ Dung Thùy cướp mất Kỷ Thiên Thiên”.

Lại nói: “Tôn Ân có khả năng đã trở về miền Nam, sau khi mặt trời lặn Thiên Sư quân dưới cờ Lư Tuần thấy bắt đầu lục tục thu thập hành trang, ta đoán Lư Tuần sẽ đưa một bộ phận trở về”.

Mộ Dung Chiến quay sang hỏi Cao Ngạn: “Người thấy có vấn đề gì không?”.

Cao Ngạn nói: “Đương nhiên không có gì, lão tử là thủ tịch phong môi của Biên Hoang Tập, phương diện này không do ta đảm đương thì do ai?”.

Yến Phi nói: “Thận trọng một chút đi! Nếu người để người tóm được thì đại kế phản công của chúng ta sẽ đi tong đấy!”.

Cao Ngạn ngang nhiên đáp: “Ta đâu cần ra mặt, chỉ cần thu hồi tình báo, gia công phân tích, bảo đảm vạn vô nhất thất”.

Mộ Dung Chiến nói: “Mỗi đêm vào lúc giờ Tuất chuyển sang Hợi, bọn ta sẽ phái người theo bí đạo vào đây trao đổi tin tức với người”.

Cao Ngạn nói: “Các người còn phải đi tìm Cơ Biệt, hẩn ẩn mình ở khu rừng rậm phía nam Tây Triều sơn, chỉ cần phát xuất tín hiệu chim hót kiểu Dạ Oa tộc sẽ có người đưa các người tới gặp Cơ Biệt”.

Bốn người thương lượng các chi tiết thỏa đáng rồi mới chia tay.

o0o

Hai người theo lời Cao Ngạn tìm được Cơ Biệt ở phụ cận Tây Triều sơn, thủ hạ ở đó cộng mười bảy người đều đang rầu rĩ vì thương thế của gã.

Cơ Biệt tình trạng còn nghiêm trọng hơn Cao Ngạn nói, mặt mũi không chút huyết sắc, thần trí mơ hồ, đôi lúc còn mê sảng nói năng loạn xạ.

Yến Phi quỳ xuống đất đối diện với Cơ Biệt, hữu chưởng đặt lên trán, ngón tay cái của bàn tay bên kia áp vào huyệt Thiên linh.

Mộ Dung Chiến cũng ngồi xuống bên Yến Phi, ngạc nhiên nói: “Thủ pháp liệu thương thế này ta mới thấy lần đầu, có phải là độc chiêu bí truyền của người không?”.

Đám thủ hạ của Cơ Biệt do Lý Thuận Lương cầm đầu xúm xít ngồi quanh ba người, hai cây đuốc cầm trên cây tỏa sáng không gian xung quanh chừng ba trượng giữa rừng già.

Yến Phi nói: “Nói thực đây chỉ là biện pháp ta vừa nghĩ ra, có tác dụng hay không thì còn phải thử”.

Ánh mắt trông ngóng của đám Lý Thuận Lương lập tức đổi thành thất vọng. Sự thực bọn họ đã áp dụng đủ mọi biện pháp nhưng vẫn không thể làm chủ nhân khởi sắc.

Mộ Dung Chiến gượng cười: “Hóa ra người không hề có độc môn bí truyền gì”.

Yến Phi dồn chân khí qua ngón tay cái vào huyệt Thiên linh Cơ Biệt, ung dung nói: “Ta từng tiếp một mũi tên của Tông Chính Lương, đối với chân khí của hắn cũng có hiểu biết và kinh nghiệm nhất định, đó là một thứ chân khí bá đạo phi thường, chuyên công kích vào các kinh mạch đi qua đầu não, vì vậy ta mới bắt đầu từ đỉnh đầu Cơ thiếu gia”.

Mọi người nghe vậy đều phấn chấn, tuy đối với việc Yến Phi có thể chữa trị cho Cơ Biệt hay không vẫn còn hoài nghi, bất quá chỉ cần Yến Phi không phải là nhầm mất hành động thì vẫn có một tia hy vọng.

Yến Phi nhắm nghiền mắt, Kim Đan đại pháp toàn lực vận hành, chưa đầy nửa khắc sau đã quên hết cảm giác đối với thân thể, nhưng tình huống kinh mạch của Cơ Biệt lại như một tấm địa đồ núi sông mở ra dưới con mắt tâm linh của chàng, không sót chỗ nào.

Chàng cảm ứng chân khí đến đâu, kinh mạch của Cơ Biệt ở đó lập tức thông suốt không còn trở ngại, sinh cơ vụt hiện. Hữu chưởng đặt trên trán Cơ Biệt không phải để đồng thời chữa trị kinh mạch mà là để bảo hộ tâm mạch yếu ớt của gã, làm cho khí huyết lưu thông, hô hấp thuận lợi.

Yến Phi không hề biết chân khí của mình lại thần kỳ đến thế, nhưng chàng đã có thể tự chữa nội thương nghiêm trọng khi bị Tôn Ân đánh gần chết, đương nhiên có thể dùng cách tương tự cứu mệnh Cơ Biệt.

Trong rừng chỉ nghe tiếng đuốc cháy bập bùng và tiếng hô hấp, người người mở to mắt nhìn Cơ Biệt toàn thân không ngừng run rẩy, hơi thở từ chỗ mỏng mảnh như tơ mạnh dần lên.

“A”!

Cơ Biệt mở to mắt.

Chúng nhân vui sướng hoan hô.

Yến Phi cười: “Cảm giác thế nào? Ta đang phải đánh tan khối huyết ứ sau gáy người”.

Cơ Biệt giật mình: “Yến Phi! Người không chết sao?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bọn ta không những đều khỏe mạnh, mà còn muốn phản công Biên Hoang Tập, vì vậy người kiêu gì cũng phải phấn chấn lên”.

Yến Phi nói: “Ta đã thông tất cả những kinh mạch bế tắc của người, lại làm sạch huyết ứ, người ít nhất cần phải nằm ba bốn ngày mới có thể phục nguyên”.

Cơ Biệt nói: “Miễn không chết là được! Tình hình Biên Hoang Tập thế nào?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Hiện tại mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu ít đồ đạc, chuyện này để bọn ta lo, người cứ an tâm dưỡng thương cho khỏe”.

Lý Thuận Lương cũng ân cần nói: “Đại thiếu gia đừng nói gì nữa, YẾN gia vẫn đang chữa thương cho người!”.

Cơ Biệt vẫn kiên trì: “Thiếu cái gì?”.

YẾN Phi động lòng nói: “Thiếu cung tên binh khí đủ trang bị cho sáu ngàn người. Người là binh khí đại vương chắc có biện pháp hơn bọn ta”.

Cơ Biệt thở dài: “Nếu là ở Biên Hoang Tập người muốn bao nhiêu ta có bấy nhiêu. Tiếc là bây giờ Biên Hoang Tập nằm trong tay địch nhân!”.

YẾN Phi và Mộ Dung Chiến đồng thời động dung.

Cơ Biệt cười khổ: “Ở công trường của ta có một kho vũ khí bí mật, nếu không phải là vì không nỡ bỏ nó đi thì ta đã chuồn lâu rồi”.

YẾN Phi và Mộ Dung Chiến đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh hoan hô.

- o O o -